

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

МИШЉЕЊЕ

Датум усвајања: 13. новембар 2015. године

Предмет бр. 132/09

Зорка РИСТИЋ

против

УНМИК

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 13. новембра 2015. године, уз присуство следећих чланова:

Марека Новицког, председавајућег
Кристин Чинкин
Франсоаз Тулкенс

Уз помоћ
Андреја Антонова, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменућу жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, доноси следеће закључке и препоруке:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 30. априла 2009. године и уписана је истог дана.

2. Дана 30. новембра 2009. године, жалба је прослеђена Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС)¹, како би се добиле примедбе УНМИК-а на прихватљивост жалбе. Дана 23. марта 2010. године, СПГС је доставио УНМИК-ов одговор.
3. Дана 18. децембра 2009. године, Комисија је затражила од Мисије владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) информације у вези са 43 жалбе уложене Комисији које се тичу несталих лица, међу којима је и жалба гђе Зорке Ристић.
4. Дана 23. марта 2010. године, ЕУЛЕКС је доставио свој одговор на захтев Комисије од 18. децембра 2009. године.
5. Дана 11. августа 2011. године, Комисија је прогласила жалбу делимично прихватљивом.
6. Дана 17. августа 2011. године, Комисија је проследила своју одлуку СПГС-у и затражила УНМИК-ове примедбе на меритум жалбе, као и копије истражних списа који се односе на предмет.
7. Дана 21. августа 2015. године, СПГС је доставио УНМИК-ове примедбе на меритум жалбе, заједно са копијама истражних списа.
8. Дана 3. новембра 2015. године, Комисија је од УНМИК-а затражила да потврди да ли се достављање списа у вези са предметом може сматрати коначним. Дана 4. новембра 2015. године, УНМИК је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

A. Општи преглед догађаја²

9. Предметни догађаји су се одиграли на територији Косова убрзо након успостављања Привремене управе мисије Уједињених нација на Косову (УНМИК), јуна 1999. године.
10. Оружани сукоб током 1998. и 1999. године између српских снага с једне стране и

¹ Списак скраћеница и акронима садржаних у тексту дат је Прилогу.

² Списи на које се Комисија позива при навођењу овог општег прегледа догађаја су следећи: ОЕБС, „Како виђено, тако речено“, 1. том (октобар 1998 – јун 1999) и 2. том (14. јун – 31. октобар 1999); тромесечни извештаји Генералног секретара УН-а о Привременој управи мисије Уједињених нација на Косову; Годишњи извештаји полиције УНМИК-а (2000, 2001); Фонд за хуманитарно право „Отмице и нестаници не-Албанаца на Косову“ (2001); Фонд за хуманитарно право „Косовска књига памћења“ (<http://www.kosovomemorybook.org>); УНМИК-ова канцеларија за нестала лица и судску медицину, Извештај о активностима 2002–2004; Европски суд за људска права, *Бехрами и Бехрами против Француске и Сарамати против Француске, Немачке и Норвешке бр. 71412/01 и 78166/01*, одлука од 2. маја 2007; Међународна комисија за нестала лица, „Ситуација на Косову: попис“ (2010); подаци које је издао Високи комесар Уједињених нација за избеглице (доступни на адреси www.unhchr.org) и Међународни комитет Црвеног крста (доступни на адреси <http://familylinks.icrc.org/kosovo/en>).

Ослободилачке војске Косова (ОВК) и других оружаних групација косовских Албанаца с друге стране добро је документован. Након неуспеха међународних напора за решавање сукоба, 23. марта 1999. године, Генерални секретар Северно-атлантског споразумног савеза („НАТО“) објавио је почетак ваздушних напада на Савезну Републику Југославију (СРЈ). Ваздушни напади су почели 24. марта 1999. године, а окончани су 8. јуна 1999. године, када је СРЈ пристала да повуче своје снаге са Косова. Дана 9. јуна 1999. године, Међународне безбедносне снаге (КФОР), СРЈ и Република Србија потписале су „војно-технички споразум“ у ком су се сагласиле о повлачењу СРЈ са Косова и присуству међународних безбедносних снага након доношења одговарајуће резолуције Савета безбедности УН-а.

11. Дана 10. јуна 1999. године, Савет безбедности УН-а усвојио је Резолуцију 1244 (1999). Поступајући сходно Поглављу VII Повеље УН-а, Савет безбедности УН-а одлучио је да распореди међународне безбедносне снаге и цивилне представнике – КФОР, односно УНМИК – на територију Косова. Сходно Резолуцији Савета безбедности 1244 (1999), УН-у је дата пуна законодавна и извршна власт за привремену управу на Косову, укључујући спровођење правде. КФОР је имао задатак да успостави „безбедну средину у којој избегла и расељена лица могу безбедно да се врате кући“ и привремено обезбеди „јавни ред и мир“ све док међународни цивилни представници не буду могли да преузму одговорност за овај задатак. УНМИК се састојао из четири главне компоненте или стуба којима су руководиле Уједињене нације (цивилна управа), Високи комесар Уједињених нација за избеглице (хуманитарна помоћ, која је постепено окончана јуна 2000. године), ОЕБС (успостављање институција) и ЕУ (реконструкција и привредни развој). Сваки стуб је био под управом СПГС-а. Резолуцијом Савета безбедности УН-а 1244 (1999) УНМИК је овлашћен да „унапреди и штити људска права“ на Косову у складу са међународно признатим стандардима у погледу људских права.
12. Процене у погледу утицаја сукоба на расељавање популације косовских Албанаца крећу се од приближно 800.000 до 1,45 милиона. Након усвајања Резолуције 1244 (1999), већина косовских Албанаца који су побегли или били насилно избачени из својих кућа током сукоба од стране српских снага вратила се на Косово.
13. У међувремену, припадници неалбанске заједнице – углавном, али не само, Срби, Роми и словенски муслимани, као и косовски Албанци за које се сумња да су сарађивали са српским властима – постали су мета распрострањених напада од стране наоружаних групација косовских Албанаца. Тренутне процене у вези са бројем расељених косовских Срба крећу се између 200.000 и 210.000. Док је већина косовских Срба и другог неалбанског становништва побегла у ужу Србију и суседне земље, они који су остали постали су жртве системских убистава, отмица, насумичног притварања, сексуалног и родног насиља, пребијања и злостављања.
14. Иако постоји спор око бројки, процењује се да је више од 15.000 лица усмрћено или нестало током и одмах након косовског сукоба (1998-2000. године). Више од 3000 етничких Албанаца и око 800 Срба, Рома и чланова других мањинских заједница нестало је током овог периода. Пронађено је више од половине несталих лица и

њихови посмртни остаци идентификовани су до краја 2010. године, док се од маја 2015. године 1.653 лица и даље води као нестало код Међународног комитета Црвеног крста (МКЦК).

15. Од јула 1999. године, у склопу напора да се на Косово врати спровођење закона у оквиру владавине права, СПГС је затражио од држава чланица УН-а да подрже постављање 4718 чланова међународне полиције као цивилне компоненте УНМИК-а. Задатак полиције УНМИК-а био је да саветује КФОР у вези са полицијским питањима док полиција не добије довољан број чланова да преузме пуну одговорност за спровођење закона и да ради на развоју Косовске полицијске службе. До септембра 1999. године, приближно 1100 међународних полицајаца распоређено је у УНМИК-у.
16. Распоређивање полиције УНМИК-а углавном је завршено до децембра 2000. године, са 4400 чланова особља из 53 земље, и УНМИК је преузео примарну одговорност за спровођење закона у свим крајевима Косова осим у Митровици. Према Годишњем извештају полиције УНМИК-а за 2000. годину, њој је пријављено 351 киднаповање, 675 убистава и 115 силовања у периоду од јуна 1999. до децембра 2000. године.
17. Услед колапса управљања правдом на Косову, УНМИК је јуна 1999. године успоставио ванредан правосудни систем. Он се састојао од ограниченог броја домаћих судија и тужилаца и функционисао је све до почетка рада редовног правосудног система, јануара 2000. године. Фебруара 2000. године, УНМИК је одобрио именовање међународних судија и тужилаца, најпре у области Митровице, а касније широм Косова, да би ојачао домаћи правосудни систем и гарантовао његову непристрасност. Од октобра 2002. године, домаћи правосудни систем састојао се од 341 домаћег судије и тужиоца и 24 међународних. Јануара 2003. године, Генерални секретар УН-а, при подношењу извештаја Савету безбедности о спровођењу Резолуције 1244 (1999), констатовао је да систем полиције и правосуђа на Косову у том тренутку „добро функционише“ и да је „одржив“.
18. Јула 1999. године, Генерални секретар УН-а изјавио је у извештају Савету безбедности да УНМИК већ сматра да је питање несталих лица посебно акутан проблем у погледу људских права на Косову. Новембра 1999. године, при полицији УНМИК-а је основана Јединица за нестала лица (ЈНЛ), која је била задужена за истраживање могуће локације несталих лица и/или гробних места. ЈНЛ, заједно са Централном јединицом за кривичну истрагу (ЦЈКИ) полиције УНМИК-а, а касније наменска Јединица за истрагу ратних злочина (ЈИРЗ), били су одговорни за кривичне аспекте предмета несталих лица на Косову. Маја 2000. године, успостављена је Комисија за проналажење и идентификацију жртава (КПИЖ), којом председава УНМИК, ради проналажења, идентификације и предавања посмртних остатака. Дана 5. новембра 2001. године, УНМИК је потписао Заједнички документ УНМИК-а и СРЈ у коме се, између осталог, понавља обавеза решавања судбине несталих лица из свих заједница и признаје се да је програм ексхумације и идентификације само део активности везаних за нестала лица. Од јуна 2002. године, новооснована Канцеларија за нестала лица и судску медицину (КНЛСМ) при УНМИК-овом Одељењу правде (ОП) постала је једини орган који је овлашћен да утврди где се налазе нестала лица, идентификује њихове посмртне

остатке и врати их њиховим породицама. Почевши од 2001. године, на основу Меморандума о разумевању (МоР) између УНМИК-а и Међународне комисије за нестала лица (МКНЛ) са седиштем у Сарајеву, допуњеног додатним споразумом из 2003. године, МКНЛ је спроводио идентификацију посмртних остатака путем ДНК анализе.

19. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а Мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову.
20. Истог дана, УНМИК и ЕУЛЕКС су потписали МоР о модалитетима и правима и обавезама које проистичу из преноса УНМИК-ових предмета ЕУЛЕКС-у, као и повезаних списа који се тичу истрага, оптужница и других активности које су у току, а које су предузели УНМИК-ови међународни тужиоци. Убрзо након тога, потписани су слични споразуми у вези са списима којима су се бавиле међународне судије и полиција УНМИК-а. Сви споразуми су обавезивали ЕУЛЕКС да УНМИК-у пружи приступ документима који се односе на активности које су УНМИК-ови органи претходно предузели. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета које су поседовали УНМИК-ов ОП и полиција УНМИК-а требало је да буду предати ЕУЛЕКС-у.

В. Околности везане за отмицу и убиство г. Светозара Ристића

21. Жалилац наводи да су војници америчког КФОР-а, у јутарњим часовима 23. јула 1999. године, на силу одвели њу, њеног супруга г. Светозара Ристића и њене старе родитеље из њиховог дома у селу Каменица, у општини Гњилане, у зграду локалне поште која је била претворена у затвор. Жалилац наводи да су, док су били у заточеништву америчког КФОР-а, она, њена мајка и њен слеп и болестан отац били малтретирани и да им није чак давана ни вода током више часова на температури од четрдесет степени. Жалилац и њени родитељи су на крају пуштени те ноћи, али је њен супруг одведен у затвор у Гњилану. Жалилац наводи да ју је 24. јула 1999. г. Светозар Ристић позвао из затвора да би јој саопштио да ће наредног дана бити премештен у америчку базу „Бондстил“ близу Урошевца. Према наводу жалиоца, њен супруг је тамо задржан до дана 27. јула 1999. када је враћен у затвор у Гњилану. Те вечери је наводно назвао жалиоца из затвора.
22. Жалилац даље тврди да је дана 29. јула 1999. од више војника руског КФОР-а сазнала да су г. Светозар Ристић и његов брат г. Светомир Ристић отети из затвора у Гњилану. Након тог датума, г. Светозар Ристић више није виђен жив.
23. Жалилац је обавестила Комисију да је нестанак свог супруга пријавила МКЦК-у. Она наводи и да се обраћала КФОР-у и УНМИК-у, али да није добила никакав одговор. Она тврди да је касније нестанак пријавила Министарству унутрашњих послова

Србије, Црвеном крсту Србије и Удружењу породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији.

24. Жалилац додаје да су 2000. године, посмртни остаци г. Светозара Ристића пронађени у једном контејнеру унутар болничког комплекса у Гњилану. Године 2006, УНМИК-ов КНЛСМ је идентификовао његове посмртне остатке и они су накнадно предати његовој породици и сахрањени у Нишу, у ужој Србији, 8. априла 2006. године.
25. Име г. Светозара Ристића се налази на списку несталих лица који је МКЦК проследио УНМИК-у 12. октобра 2001. године, у погледу којих је МКЦК прикупио анте-мортем податке на територији уже Србије у периоду између 1. јула и 20. септембра 2001. године, као и у бази података коју је саставио УНМИК-ов КНЛСМ³. У ставци која се тиче г. Светозара Ристића у бази података на мрежи коју води МКНЛ⁴ као датум његовог нестанка наведен је 29. август 1999. године, а у другим релевантним пољима стоји: „Прикупљено довољно референтних узорака“ и „МКНЛ је доставио информације о овом несталом лицу надлежној институцији 9. фебруара 2006. године.

В. Истрага

Достављање релевантних списа

26. Дана 21. августа 2015. године, УНМИК је Комисији доставио документа која су се претходно налазила код УНМИК-овог ЈНЛ-а и ЈИРЗ-а. Дана 4. новембра 2015. године, УНМИК је потврдио Комисији да су сви списи у УНМИК-овом поседу достављени.
27. Што се тиче откривања података садржаних у списима, Комисија подсећа да је УНМИК Комисији ставио на располагање истражне списе ради разматрања уз обавезу чувања поверљивости података. У том погледу, Комисија мора појаснити да, иако њена процена овог предмета проистиче из детаљног разматрања доступне документације, објављује се само ограничен број информација из ње. Стога је у следећим пасусима наведен сажет преглед релевантних истражних корака које су предузели истражни органи.

Спис полиције УНМИК-овог ЈНЛ-а и КНЛСМ-а

28. Први документи у спису УНМИК-овог ЈНЛ-а и КНЛСМ-а су два извештаја са обдукције, од којих је први датиран на 12. јул 2000, а други на 9. децембар 2003. године, и оба су спојена са предметом бр. 33 03/001Б и са унакрсном референцом на ЈНЛ-ов спис бр. 2000-001616. У оба извештаја са обдукције дат је сажет приказ обдукција које су извршене на неидентификованим посмртним остацима, при чему су посмртни остаци из првог извештаја са обдукције пронађени на локацији „гробно место непознатог порекла“, док су посмртни остаци из другог извештаја са обдукције

³ База података КНЛСМ-а није отворена за јавност. Комисија ју је прегледала у вези са овим предметом 3. новембра 2015. године.

⁴ База података МКНЛ-а је доступна на адреси: http://www.ic-mp.org/fdmsweb/index.php?w=mp_details&l=en (прегледано 3. новембра 2015).

били пронађени на локацији „гробно место на гробљу у Гњилану“. У погледу узрока смрти, у првом извештају се наводи: „Повреда нанета тупим предметом у пределу главе“, док се у другом извештају наводи: „Неутврђен“.

29. Спис УНМИК-овог КНЛСМ-а такође садржи документ КНЛСМ-а под насловом: „Извештај о ДНК анализи“, датиран на 26. јануар 2006, у коме се потврђује идентитет г. Светозара Ристића. Спис садржи и документ КНЛСМ-а, датиран на 3. април 2006. године, под насловом „Потврда идентитета“, припојен спису бр. ZZ03-001В са унакрсном референцом на ЈНЛ-ов спис бр. 2000-001616, у коме стоји да је МКНЛ доставио резултате подударних узорака костију и крви у погледу г. Светозара Ристића, добијене путем анализа ДНК. Такође, у извештају је наведено да је патолог КНЛСМ-а обавио преглед посмртних остатака г. Светозара Ристића, да је упоредио анте-мортем и пост-мортем податке, као и да су резултати потврдили идентитет г. Светозара Ристића. Дана 3. априла 2006. године, КНЛСМ је издао Уверење о идентификацији којим се потврђује да је реч о посмртним остацима г. Светозара Ристића, а КНЛСМ је истог дана издао смртовницу у којој је наведено да је узрок његове смрти „повреда нанета тупим предметом у пределу главе“. Дана 7. априла 2006. године, посмртни остаци г. Светозара Ристића предати су његовој породици, а у спису је наведено да је ЈНЛ истог дана затворио случај.
30. Спис такође садржи документ УНМИК-овог ЈНЛ-а, означен као „Извештај о анте-мортем истрази“ који је започет 24. маја 2004. године, а завршен 27. маја 2004. године, који је спојен са списом бр. 0425/INV/04 и садржи унакрсну референцу на ЈНЛ-ов спис бр. 2002-0001619. У Извештају се име г. Светозара Ристића налази на списку несталих лица, а његов син, г. Д. Р. се наводи као сведок; у њему су такође наведени број телефона и адреса г. Д. Р. Под насловом Извештаја: „Сажетак информација примљених у циљу покретања истраге“, наводи се: „Захтев огранка Удружења породица киднапованих и несталих лица из Београда за састанак са истражитељем ЈНЛ-а. Током састанка, чланови породице дали су неке информације о [г. Светозару Ристићу]“. Под насловом Извештаја: „Даља истрага“ наводи се (задржана граматика из оригинала):

„Разговор са [г. Д. Р.] у Београду, 24. маја 2004, у око 16.00 часова... У том разговору, он је открио да је 23. јула 1999, око 10.00 часова, [г. Светозара Ристића] и његову супругу Зорку, заједно са њеним родитељима, из куће у Каменици, амерички КФОР одвео у заробљеништво. Сви су на рукама имали лисице. Амерички КФОР је претресао њихову кућу и пронашао неко злато и 50.000 немачких марака. Нису им дата никаква документа након што им је одузета имовина. Са америчким КФОР-ом је био један мушкарац албанске националности [Р.] док је обављан претрес. [гђа Зорка Ристић] је препознала тог Албанца. Сви су одведени у пошту у Каменици јер је то био контролни пункт америчког КФОР-а. Касније су сви пуштени, али је [г. Светозар Ристић] одведен у заточеништво у Бондстил. [Г. Светозар Ристић] је био држан у Бондстилу четири дана, а касније је [г. Светозар Ристић] послат у затвор у Гњилане. Након петог дана, у око 22.00 часова, [г. Светозар Ристић] је пуштен, али [он] није могао да се врати кући јер је било касно ноћу. Тако је [г. Светозар Ристић] остао у Затвору до наредног дана. Следећег дана, [г. Светозар Ристић]

је отишао кући код свог рођака [г. До. Р.]. Следећег дана, [г. Светозар Ристић] је отишао у продавницу свог рођака и остао тамо. Наредног дана, млађи брат [г. Светозара Ристића], [г. Витомир Ристић], отишао је у Гњилане и потражио га. Након краћег разговора, [г. Светозар Ристић] и [г. Витомир Ристић] отишли су на аутобуску станицу у Гњилану. Од тада о њима нема никаквих вести. Сведок је добио неке информације да су [г. Светозар Ристић и г. Витомир Ристић] били на путу према Каменици и да су одведени. Према наводу сведока МКЦК у Београду знао је нешто о [отмици г. Светозара Ристића]... Сведок је сумњао да је [г. Светозара Ристића и г. Витомира Ристића] одвела ОВК док су [они] били на путу за Каменицу.“

31. Под насловом Извештаја „Доступност анте-мортем података ради идентификације“ наводи се: „Да би се утврдила доступност анте-мортем података у погледу [г. Светозара Ристића], проверена је база података и пронађено је да број регистрационог списка ЈНЛ-а 2000-001619 одговара ЈНЛ-овом спису [у погледу г. Витомира Ристића] који је нестао заједно са [г. Светозаром Ристићем] истог дана и на истом месту. Према детаљима из списка, ова особа се води као нестала од 23. јула 1999. Под насловом Извештаја „Закључак“ наводи се: „Током моје истраге, сведок [г. Д. Р.] је испитан и он је поменуо [потенцијалног осумњиченог Р.]. Нису добијене информације које би довеле до проналажења гроба, али је, из освете, поменуто име осумњиченог и, према мом мишљењу, овај случај треба предати ЦЈКИ-ју за истрагу ратних злочина... Овај случај треба да остане отворен и на чекању код ЈНЛ-а“.

Спис УНМИК-овог ЈИРЗ-а

32. Истражни спис такође садржи документ под насловом „Извештај о случају – Јединица за истрагу ратних злочина“, датиран на 13. јул 2005. године, припојен ЈНЛ-овом спису бр. 2005-00072. Под насловом Извештаја „Сажетак“ наводи се: „[Једна] неидентификована група наоружаних лица близу аутобуске станице у Гњилану киднаповала је [г. Светозара Ристића]. Пре тога, 23. јула 1999, именованог су ухапсили припадници КФОР-а и одвели га у војну базу БОНДСТИЛ. Након шест дана, тј. тог критичног дана, када је нестао, он је пуштен. Тог критичног дана, [г. Светозар Ристић] је одведен у непознатом правцу“. Извештај такође садржи одељак под насловом „Коментари везани за Одсек за кривичну истрагу ОП-а“ који садржи руком исписан одељак, датиран на 21. новембар 2007. у коме се наводи: „[Овај случај] треба и даље да се проучава ако је под [надлежношћу] Јединице за ратне злочине из разлога што су осумњичени непознати и што датум инцидента није у ОП-овој А-С класификацији ратних злочина, а то је потребно да би се добило одобрење шефа ЈРЗ-а“.
33. Истражни спис садржи копију недатираног захтева који је жалилац упутила међународном јавном тужиоцу Округног јавног тужилаштва (ОЈТ) у Гњилану, у коме тражи подношење кривичне пријаве против неидентификованих починилаца у вези са отмицом г. Светозара Ристића. Овај документ при врху садржи ручно написан број ЈНЛ-овог списка 2005/00072. Из списка није јасно да ли је овај захтев поднет ОЈТ-у у Гњилану.

Г. ЕУЛЕКС-ово разјашњење

34. Као што је горе напоменуто (§ 3), дана 18. децембра 2009. године, Комисија је затражила од ЕУЛЕКС-а да обезбеди додатне информације у вези са четрдесет и три жалбе уложене Комисији. У свом одговору (видети § 4 горе у тексту) од 23. марта 2010. године, службеници ЕУЛЕКС-а су објаснили да су претражили доступне изворе, укључујући списак предмета „пронађених јула 2009. у архиви зграде ПТЦ-а (УНМИК их није званично предао ЕУЛЕКС-у јер нису више „активни“, већ обустављени, прекинути или затворени)“.
35. У истом одговору, ЕУЛЕКС је додао да потрага није била детаљна пошто доступни извори нису пружили информације по питању следећег:
- предметима, кривичним пријавама или информацијама које полиција УНМИК-а уопште није предала тужиоцима УНМИК-а или који никад нису ни доспели до тужилаца УНМИК-а;
 - предмета које је обрађивала полиција УНМИК-а, који су затим предати локалној полицији или тужиоцима, али то није пријављено УНМИК-у нити тужиоцима ЕУЛЕКС-а;
 - многих предмета које су обрађивали тужиоци УНМИК-а пре него што је УНМИК-ов ОП формирао централизован регистар предмета 2003. године.
36. Међутим, потрага по ЕУЛЕКС-овим списима дала је информације само у погледу два предмета наведена у захтеву Комисије од 18. децембра 2009. године. Нису пронађени списи нити друге информације у вези са преосталим 41 предметом, укључујући предмет г. Светозара Ристића. ЕУЛЕКС није могао да потврди да ли су „полиција и/или тужиоци УНМИК-а уопште испитали“ случајеве за које нису пронађени списи.

III. ЖАЛБА

37. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи отмицу и убиство г. Светозара Ристића. У том погледу, Комисија сматра да се жалилац позива на кршење процедуралног аспекта члана 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП).

IV. ПРАВО

Наводно кршење процедуралне обавезе сходно члану 2 ЕКЉП

1. Опсег разматрања Комисије

38. Пре него што започне разматрање меритума жалбе, Комисија би желела да разјасни домен свог разматрања.

39. При одлучивању о томе да ли сматра да је дошло до повреде члана 2 (процедуралног аспекта), Комисија узима у обзир постојећу судску праксу, нарочито ону Европског суда за људска права. Међутим, Комисија је такође свесна чињенице да се жалбе упућене њој значајно разликују од оних које су поднете Суду. Као прво, тужена страна није држава, већ привремена међународна територијална управа овлашћена да обавља привремене дужности на Косову. За УНМИК се не везују никакве сумње у погледу материјалних обавеза сходно члану 2 ЕКЉП. Друго, док су они који су осумњичени за наводна убиства и/или отмице недржавни актери у ограниченом броју предмета пред Европским судом, такви су сви осумњичени у предметима пред Комисијом, углавном, али не искључиво, повезани са сукобом. Комисија мора узети у обзир ове факторе при процени процедуралних позитивних обавеза међудржавне организације у погледу поступака учињених од стране трећих страна на територији над којом има привремену законодавну, извршну и судску контролу.
40. Комисија напомиње да је, након усвајања Уредбе УНМИК-а бр. 1999/1 25. јула 1999. године, УНМИК преузео обавезу поштовања међународно признатих стандарда у погледу људских права при обављању својих функција. Ово прихватање обавеза детаљно је описано у Уредби УНМИК-а бр. 1999/24 од 12. децембра 1999. године, према којој је УНМИК прихватио обавезе сходно следећим инструментима који се тичу људских права: Универзалној декларацији о људским правима, Европској конвенцији о људским правима и њеним протоколима, Међународном споразуму о грађанским и политичким правима (МСГПП), Међународном споразуму о економским, социјалним и културним правима, Међународној конвенцији о уклањању свих видова расне дискриминације, Конвенцији о уклањању свих видова дискриминације жена, Конвенцији против мучења и осталог окрутног, нечовечног и понижавајућег поступања или кажњавања и Конвенцији о правима детета.
41. Комисија такође примећује да, према члану 1.2 УНМИК-ове Уредбе бр. 2006/12 од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права, Комисија „треба да проучи жалбе уложене од стране било које особе или групе особа које тврде да су жртве кршења (својих) људских права од стране УНМИК-а“. Из тога следи да једино поступци или пропусти који се могу приписати УНМИК-у леже у оквиру надлежности Комисије *ratione personae*. У том погледу, треба напоменути, као што је горе наведено, да од 9. децембра 2008. године, УНМИК више не спроводи извршну власт над косовским правосудним системом и системом за спровођење закона. УНМИК стога не сноси одговорност ни за какво кршење људских права наводно почињено од стране тих тела. У погледу тога што се жалилац жали на поступке који су се догодили након овог датума, они леже ван надлежности Комисије *ratione personae*.
42. Такође, Комисија наглашава да, што се тиче њене надлежности *ratione materiae*, из члана 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 следи да она може испитати само жалбе које се односе на наводно кршење људских права. То значи да она може да разматра само поступке или пропусти који су предмет жалбе због тога што нису у складу са међународним инструментима људских права наведеним горе у тексту (видети § 40). У конкретним случајевима убистава и нестанака под околностима опасним по живот, није улога Комисије да замени надлежне органе у истрази случаја. Њен задатак је

ограничен на разматрање ефикасности кривичне истраге таквих убистава и нестанака, у светлу процедуралних обавеза које проистичу из члана 2 ЕКЉП.

43. Комисија даље напомиње да, сходно члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има правну надлежност једино над жалбама које се односе на наводна кршења људских права „до којих је дошло 23. априла 2005. или касније или су произашла из чињеница насталих пре овог датума, при чему су ове чињенице проузроковале континуирано кршење људских права“. Следи да догађаји који су се одиграли пре 23. априла 2005. године генерално леже ван надлежности Комисије *ratione temporis*. Међутим, у мери у којој такви догађаји проузрокују континуирану ситуацију, Комисија има надлежност да разматра жалбе које се односе на ту ситуацију (видети предмет Европског суда за људска права (ЕСЉП), Велико веће [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, бр. 16064/90 и остали, пресуда од 18. септембра 2009, §§ 147–149; ЕСЉП, *Кипар против Турске* [ВВ] бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001, § 136, ЕКЉП 2001-IV).

2. Поднесци страна

44. Жалилац се жали, у суштини, на повреду права која се односи на изостанак адекватне кривичне истраге у вези са отмицом и убиством г. Светозара Ристића.
45. У својим примедбама на меритум жалбе, СПГС не оспорава чињеницу да је УНМИК имао одговорност да спроведе ефикасну истрагу нестанка и убиства г. Светозара Ристића, у складу с општом обавезом обезбеђивања ефикасне примене домаћих закона којима се штити право на живот, која му је прописана Резолуцијом 1244 Савета безбедности УН-а (из 1999. године) (видети § 11 изнад) и накнадно дефинисана Уредбом УНМИК-а бр. 1999/1 *о овлашћењима Привремене управе на Косову* и касније Уредбом УНМИК-а бр. 1999/24 *о закону применљивом на Косову* и чланом 2 ЕКЉП.
46. СПГС прихвата чињеницу да је г. Светозар Ристић нестао под околностима опасним по живот и не оспорава одговорност УНМИК-а да спроведе истрагу у вези с његовим случајем, сходно процедуралном делу члана 2 ЕКЉП. Он тврди да, генерално, при разматрању тога да ли је УНМИК испунио своје процедуралне обавезе сходно члану 2 ЕКЉП, Комисија мора узети у разматрање посебне околности на Косову у то време.
47. СПГС сматра да је таква обавеза двострука, укључујући обавезу да се истрагом утврди судбина и/или локација преминуле особе; и обавезу спровођења истраге којом се може утврдити да ли је до смрти дошло незаконитим путем и која може довести до идентификације и кажњавања лица одговорних за нестанак и/или смрт несталога лица.
48. СПГС додаје да је јуна 1999. године, „безбедносна ситуација на Косову након сукоба остала напета. КФОР је још увек радио на развоју снаге довољне за одржавање јавне безбедности и реда и мира, и догодио се одређени број озбиљних кривичних инцидената чије су мете били косовски Срби, укључујући отмице и убиства“.
49. СПГС тврди да је у својој судској пракси по питању члана 2, Европски суд за људска права навео да треба узети у обзир потешкоће настале након сукоба и проблеме који су

ограничавали истражне органе у истрази оваквих случајева. У том погледу, СПГС подсећа на пресуду од 15. фебруара 2011. године коју је донео Европски суд по предмету *Палић против Босне и Херцеговине*, у чијем се ставу 70 наводи:

„Суд узима у обзир комплексну ситуацију у Босни и Херцеговини, нарочито у првих десет година након рата. У таквој послератној ситуацији, оно што представља немогућ и/или несразмеран терет мора да се мери врло конкретним чињеницама и контекстом. С тим у вези, Суд напомиње да је више од 100.000 људи убијено, скоро 30.000 људи је нестало, а више од два милиона људи је расељено током рата у Босни и Херцеговини. Избор је неизбежно морао да се направи у смислу послератних приоритета и ресурса [...]“.

50. Са становишта СПГС-а, у периоду након сукоба на Косову, УНМИК се суочио са ситуацијом сличном оној у Босни. Многи људи за које се није знало где се налазе отети су, убијени и сахрањени у необележеним гробовима на територији Косова или ван ње, што је умногоме отежало проналажење и повратак њихових посмртних остатака.
51. У јуну 2002. године УНМИК је успоставио КНЛСМ са мандатом да утврђује судбину несталих лица; међутим, он се суочио са многим изазовима на почетку свог ангажовања због онога што су претходно урадили углавном актери независни од УНМИК-а. Конкретно, СПГС наводи да је сакупљање доказа о ратним злочинима почело са доласком НАТО-а 1999. године, са независним тимовима из неколико земаља који су функционисали под слабом координацијом МКТЈ-а. Недостатак стандардних радних процедура или централизације довео је до проблема са доказима прикупљеним у овој фази. Године 2000, МКТЈ је спровео велику, централизовану, форензичку операцију у ораховачкој мртвачници, где је применио стандардне радне процедуре за све форензичке тимове осим британског, који је функционисао независно у Приштини. СПГС наводи да су, у покушају да покажу да су злочини били систематски и широко распрострањени, тимови МКТЈ-а обављали обдукције на што је више тела могуће, вршећи идентификацију у малој мери или је уопште нису вршили; штавише, неидентификована тела која су ексхумирана 1999. године поново су сахрањена на локацијама које још увек нису познате КНЛСМ-у. Након што је МКТЈ окончао своје ангажовање 2000. године, ЈНЛ полиције УНМИК-а наставио је истраге несталих лица у мањем обиму, „ex-officio, без икакве шире стратегије у погледу подизања оптужнице“. Услед тога, прикупљен је велики број неструктурисаних информација.
52. СПГС тврди да је проналажење и идентификовање несталих лица у горе описаном контексту веома тежак и дуготрајан задатак. Он даље тврди да број несталих лица чије је остатке пронашао и идентификовао КНЛСМ „сведочи о његовом напорном раду између 2002. и 2008. године“ и да се „у гробницама и даље проналазе тела и у току су идентификације и повраћаји посмртних остатака члановима породица, често на основу информација садржаних у списима КНЛСМ-а“. СПГС даље напомиње да је „поступак оснивања система који ће моћи ефикасно да решава нестанке и друга озбиљна кршења међународног хуманитарног права постепено“ на Косову, што се огледа у

горенаведеном предмету *Палић*. СПГС даље напомиње да се овај процес „поред УНМИК-а ослањао на велики број актера, на пример на Међународну комисију за нестала лица (МКНЛ), МКЦК и домаће организације за нестала лица“.

53. СПГС даље тврди да је од фундаменталног значаја за спровођење ефикасних истрага професионална, добро обучена и добро опремљена полиција и да таква полиција није постојала на Косову након сукоба. У том полицијском вакууму након завршетка сукоба, УНМИК је морао да испочетка изгради нову Косовску полицијску службу, што представља један дуготрајан и изазован задатак који, према наводу СПГС-а, још увек траје. СПГС такође наводи да се полиција УНМИК-а суочила са бројним изазовима током вршења функција спровођења закона, које јој је постепено преносио КФОР у периоду 1999-2000. године. Он се, у том погледу, осврће на Годишњи извештај полиције УНМИК-а за 2000. годину, у коме је ситуација описана на следећи начин:

„Полиција УНМИК-а је морала да ради у послератном окружењу у ком је затекла беживотна тела и опљачкане и спаљене куће. Етничко насиље је избијало у виду илегалних исељавања, принудних одузимања имовине, спаљивања кућа и физичког насиља над заједницама широм Косова. Бес и тензија су били јако изражени међу свим етничким групама, а појачавали су их извештаји о несталим и умрлим особама. За полицију УНМИК-а је постао императив да успостави ред и да брзо изгради оквир за упис и истрагу злочина.

Све ово је морало да се уради уз ограничене физичке и људске ресурсе. Пошто је ово била прва извршна мисија у историји УН-а, било је неопходно да се на терену разраде концепт, планирање и спровођење. Због 20 различитих националности које су учествовале на почетку, полицијским руководиоцима је представљало изазован задатак да установе заједничку праксу за постизање оптималних резултата у једном високо ризичном окружењу“.

54. СПГС наводи да је ЈИРЗ полиције УНМИК-а ангажовао међународну полицију УНМИК-а и припаднике домаће Косовске полицијске службе и усмерио се на кривичну истрагу случајева несталих лица. Њихове обавезе обухватале су проналажење илегалних гробова, идентификацију починилаца и прикупљање доказа везаних за злочине. Припадници међународне полиције УНМИК-а који су радили на предметима несталих лица морали су да се прилагоде спровођењу истрага на иностраној територији и у иностраној земљи, са ограниченом подршком Косовске полиције која је још увек била у развоју.
55. СПГС наводи да су припадници међународне полиције УНМИК-а морали да се прилагоде спровођењу истрага на иностраној територији и у иностраној земљи, са ограниченом подршком Косовске полиције која је још увек била у развоју. Он даље наводи да су ови истражитељи често наилазили на ситуације где појединци који су поседовали релевантне информације о локацији и судбини несталих лица нису желели да открију такве информације. Према наводима СПГС-а, „таква ограничења су

спречила институцију каква је полиција УНМИК-а да спроведе све истраге на начин, ако се посматра системски, који се јавља или који се бар очекује, у државама са боље успостављеним институцијама и без прилива предмета ове природе повезаних са ситуацијом након сукоба“.

56. СПГС напомиње су „у каснијим фазама Мисије УНМИК-а, проналажење и идентификација несталих лица на Косову након сукоба остваривани на тежак начин и да се то често постизало традиционалним средствима. До 2002. године, УНМИК није поседовао капацитете за обављање ДНК анализа на преминулим особама ради утврђивања идентитета њихових посмртних остатака“. Чак и након 2002. године, СПГС напомиње да „КНЛСМ није имао сопствене капацитете за обављање ДНК анализа, пошто је требало да организује обављање таквих професионалних тестова код МКНЛ-а базираног у Босни и Херцеговини“. Без обзира на то, „са успостављањем КНЛСМ-а и улоге коју је играо у идентификацији посмртних остатака, број несталих лица која су пронађена и идентификована од стране КНЛСМ-а у периоду од 2002. до 2008. године потврђује чињенице да се ефикасност УНМИК-а у решавању изазовне ситуације везане за ратне злочине, отмице и незаконита убиства постепено побољшавала током времена“.
57. У погледу овог случаја, СПГС тврди да је „полиција УНМИК-а покренула истрагу нестанка г. Ристића под ЈНЛ-овим списом бр. 2000-001616. У извештају се даље наводи да је 24. маја 2004. ЈНЛ обавио разговор са сином г. Ристића [г. Д. Р.]“. СПГС у Извештају цитира део овог разговора (видети изнад, § 30), а затим наводи: „На основу информација које је доставио [г. Д. Р.], у ЈНЛ-овом Извештају о анте-мортем истрази случај нестанка г. Ристића наведен је као случај на чекању и прослеђен је ЦЈКИ-ју ради даље истраге“.
58. СПГС тврди да „суочени са вероватноћом да се још увек није знало где се налази г. Ристић, и да је можда мртав, истрага његовог нестанка је такође обухватала покушаје да се направи позитивна идентификација ексхумираних тела. У том погледу, КНЛСМ је обавио обдукцију на једном телу из гробног места на гробљу у Гњилану (предмет бр. ZZ03/001B), према извештају о обдукцији датираном на 9. децембар 2003, и измењеном и допуњеном 5. априла 2006... Након позитивне идентификације посмртних остатака г. Ристића на основу ДНК анализе коју је обавио МКНЛ, КНЛСМ је 3. априла 2006. издао Потврду идентитета, Уверење о идентификацији и Смртовницу у погледу г. Ристића“. СПГС објашњава да је предајом посмртних остатака, одеће и личних предмета г. Ристића, његовој породици, 7. априла 2006, „испуњена обавеза утврђивања судбине несталог лица“.
59. СПГС такође тврди: „Комисија мора да размотри истражне активности полиције УНМИК-а у ширем контексту кривичних истрага које је УНМИК спровео на Косову након сукоба... Унутар овог тешког оквира, чини се да је УНМИК тежио испуњавању своје обавезе да утврди, путем одговарајуће истраге, околности које се тичу нестанка и смрти г. Ристића. Постојао је мањак информација везаних за предмет јер није било очевидаца нити поузданих доказа о идентитету могућих починилаца. УНМИК тврди да је недостатак очевидаца и физичких доказа представљао реалну препреку спровођењу

било какве истраге од стране УНМИК-а. УНМИК је приметио у другим предметима који се тичу несталих лица да долази до неминовног обустављања полицијских истрага услед недостатка доказа уколико сведоци не иступе или се не открије никакав материјални доказ“

60. Он такође тврди да је „очигледно да су полиција УНМИК-а и КНЛСМ заиста спровели истрагу у складу са процедуралним захтевима члана 2 ЕКЉП, у циљу проналажења г. Ристића и извођења починилаца пред лице правде. УНМИК напомиње да, иако су посмртни остаци г. Ристића напоскон пронађени и позитивно идентификовани, идентитет могућег починилаца (или више њих) није утврђен до тренутка када је спис предат ЕУЛЕКС-у“.
61. На крају, СПГС напомиње да „у расположивом спису ништа не указује на то да су полиција УНМИК-а и КНЛСМ имали било какве истражне трагове путем којих би могли да наставе са истрагом и да успешно ухапсе и кривично гоне починиоце... УНМИК стога задржава право давања додатних коментара ХРАП-у у вези са тврдњама везаним за неадекватност истрага, уколико му се ставе на располагање додатне информације“.
62. СПГС закључује да није постојало никакво кршење члана 2 ЕКЉП „будући да су предузети сви доступни поступци, али да су отежани потпуним недостатком доказа или трагова у вези са смрћу г. Ристића“.

3. Процена Комисије

63. Комисија сматра да се жалилац позива на повреду процедуралне обавезе која проистиче из права на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП) јер УНМИК није спровео ефикасну истрагу у вези са отмицом и убиством г. Светозара Ристића.

а) Подношење релевантних списа

64. На захтев Комисије, СПГС је 21. августа 2015. године доставио копије докумената везаних за истраге које су предмет ове жалбе, које је УНМИК успео да добије. СПГС указује на могућност постојања додатних информација; међутим, УНМИК је 4. новембра 2015. потврдио Комисији да више нису пронађени никакви списи па се тако достављање може сматрати завршеним (видети § 8 горе у тексту).
65. Комисија нема разлога да сумња да је УНМИК уложио све напоре како би добио релевантне истражне списе. Међутим, Комисија напомиње да УНМИК није доставио никакво објашњење због чега би документација могла бити непотпуна нити о томе који делови могу бити непотпуни.
66. Комисија напомиње да је у члану 15 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 наведено да Комисија може затражити од УНМИК-а да достави било који документ и да је СПГС обавезан да сарађује са Комисијом и пружи неопходну помоћ, што посебно укључује

достављање докумената и информација релевантних за жалбу. У том погледу, Комисија се позива на судску праксу Европског суда за људска права да треба да се извуку закључци на основу понашања тужене стране током поступка, укључујући њен пропуст „да достави информације које поседује без одговарајућег објашњења“ (видети ЕСЉП, *Челикбилек против Турске*, бр. 27693/95, пресуда од 31. маја 2005. године, § 56).

67. Комисија такође напомиње да је правилно одржавање истражних списа који се тичу таквих кривичних дела као што су убиства и нестанци, од отварања истрага до њихове предаје, кључно за наставак тих истрага и пропуст да се то учини могао би стога сâм по себи покренути питања сходно члану 2 (видети ХРАП, *Булатовић*, бр. 166/09, мишљење од 13. новембра 2014. године, § 62).
68. Комисија није у позицији да сама провери потпуност примљених истражних списа. Комисија ће стога проценити меритум жалбе на основу докумената који су јој доступни (у том смислу, видети ЕСЉП, *Чекојев против Русије*, бр. 39358/05, пресуда од 15. марта 2011, § 146).

b) Општа начела која се тичу обавезе спровођења ефикасне истраге сходно члану 2

69. Прво, Комисија сматра да ограничен садржај истражних списа, поготово у светлу СПГС-овог аргумента да је могуће да постоје додатне информације (видети § 61 изнад), покреће питања терета доказивања. У том погледу, Комисија се позива на приступ Европског суда за људска права, као и Комитета Уједињених нација за људска права (КЉП) по овом питању. Опште правило је да је на страни која износи предлоге чињеница да их докаже, али ово није строго правило.
70. Ако се следи ово опште правило, у фази утврђивања прихватљивости, подносилац захтева мора да представи чињенице којима поткрепљује наводе о одговорности државе, односно да успостави *prima facie* случај против власти (видети, *mutatis mutandis*, ЕСЉП, *Артико против Италије*, бр. 6694/74, пресуда од 13. маја 1980, §§ 29-30, серија А бр. 37; ЕСЉП, *Тоџу против Турске*, бр. 27601/95, пресуда од 31. маја 2005, § 95). Међутим, Европски суд даље сматра да „... када догађаји који су предмет жалбе леже у потпуности, или у већем делу, унутар искључивог знања власти... Може се сматрати да терет доказивања онда лежи на властима у смислу пружања задовољавајућег и убедљивог објашњења“ (ЕСЉП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад у § 43, при §§ 183–184).
71. Европски суд такође наводи да је „... на властима да дефинитивно тврде зашто се предметна документа не могу користити да подрже изјаве које су дали подносиоци захтева или да пруже задовољавајуће и убедљиво објашњење тога како су се предметни догађаји одиграли, а ако то не учине, биће покренуто питање сходно члану 2 и/или члану 3 Конвенције“ (видети ЕСЉП, *Акум и остали против Турске*, бр. 21894/93, пресуда од 24. јуна 2005, § 211, *ЕКЉП* 2005-II (делови)). Суд додаје да „... ако оне [власти] затим не доставе суштинске документе како би омогућиле Суду да установи чињенице или ако не доставе задовољавајуће и убедљиво објашњење, могу се

извући чврсти закључци“ (ЕСЈП, *Варнава и остали против Турске* [ВВ], наведен изнад, у § 43, при § 184; видети такође, КЈП, *Бенаниза против Алжира*, Разматрања од 26. јула 2010. године, § 9.4, СГПП/Ц/99/Д/1588/2007; КЈП, *Башаиа против Либијске Арапске Цамахирије*, Разматрања од 20. октобра 2010. године, § 7.2, СГПП/Ц/100/Д/1776/2008).

72. Комисија разуме да се међународна судска пракса развила у контексту у коме је Влада о којој је овде реч можда умешана у суштинске оптужбе, што није случај са УНМИК-ом. Комисија ипак сматра да, пошто се документација налазила под искључивом контролом УНМИК-ових органа, макар до предаје ЕУЛЕКС-у, може да се примени начело да се „чврсти закључци“ могу извући из недостатка документације.
73. Друго, Комисија напомиње да је позитивна обавеза истраживања нестанака широко прихваћена у међународном праву људских права, макар од случаја Интерамеричког суда за људска права *Веласкез-Родригез* (видети предмет Интерамеричког суда за људска права (ИАСЈП), *Веласкез-Родригез против Хондураса*, пресуда од 29. јула 1988. године, Серија Ц бр. 4). Комисија такође напомиње да је КЈП навео да позитивна обавеза спровођења истраге проистиче из члана 6 (право на живот), члана 7 (забрана окрутног и нечовечног поступања) и члана 9 (право на слободу и безбедност личности), тумачено заједно са чланом 2 (3) (право на ефикасан правни лек) МСГПП-а (видети Комитет за људска права Уједињених нација (КЈП), Општи коментар бр. 6, 30. април 1982. године, § 4; КЈП, Општи коментар бр. 31, 26. мај 2004. године, §§ 8 и 18, СГПП/Ц/21/Рев.1/Дод. 13; видети такође, између осталог, КЈП, *Мухамед Ал-Авани против Либијске Арапске Цамахирије*, саопштење бр. 1295/2004, разматрања од 11. јула 2007. године, СГПП/Ц/90/Д/1295/2004). Обавеза истраживања нестанака и убистава такође је утврђена у Декларацији УН-а о заштити свих особа од принудног нестанка (Документ УН-а А/Res/47/133, 18. децембар 1992) и додатно је разрађена у смерницама УН-а као што су Приручник УН-а о ефикасној превенцији и истрази ванправних, арбитрарних и преких егзекуција (1991) и „Смернице о спровођењу истрага Уједињених нација у вези са наводним масакрима“ (1995). Важност обавезе је потврђена усвајањем Међународне конвенције о заштити свих особа од принудног нестанка 2006. године, која је ступила на снагу 23. децембра 2010. године.
74. Да би се бавила тврдњама жалиоца, Комисија се осврће на добро утврђену судску праксу Европског суда за људска права о процедуралним обавезама сходно члану 2 ЕКЈП. Суд је сматрао да „Обавеза заштите права на живот сходно члану 2, тумачена заједно са општом дужношћу државе сходно члану 1 Конвенције 'да осигура свакоме унутар [своје] надлежности права и слободе дефинисане у Конвенцији', имплицитно захтева постојање неког облика ефикасне званичне истраге када су појединци убијени“ (видети, *mutatis mutandis*, ЕСЈП, *Макен и остали против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 27. септембра 1995. године, § 161, Серија А бр. 324; и ЕСЈП, *Каја против Турске*, пресуда од 19. фебруара 1998. године, § 86, Извештаји 1998-1; видети такође ЕСЈП, *Ласинскис против Летоније*, бр. 45744/08, пресуда од 21. децембра 2010. године, § 71). Обавеза спровођења такве истраге проистиче у свим случајевима убистава и осталих сумњивих смртних случајева, без обзира на то да ли су починиоци

приватна лица или државни агенти, или су непознати (видети ЕСЈП, *Колеви против Бугарске*, бр. 1108/02, пресуда од 5. новембра 2009. године, § 191).

75. Европски суд за људска права је такође навео да процедурална обавеза пружања неког облика ефикасне званичне истраге такође постоји када је појединац нестао под околностима опасним по живот и није ограничена на случајеве када је очигледно да је нестанак проузрокован од стране државног агента (видети ЕСЈП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад у § 43, при § 136, ЕСЈП [ВВ], *Мокану и остали против Румуније* бр. 10865/09, 45886/07 и 32431/08, пресуда од 17. септембра 2014. године, § 317).
76. Надлежни органи морају сами предузети радње када им се скрене пажња на одређени предмет и не смеју препустити подношење формалне пријаве или преузимање одговорности за спровођење било каквих истражних поступака иницијативи блиских сродника (видети ЕСЈП, *Ахмет Озкан и остали против Турске*, бр. 21689/93, пресуда од 6. априла 2004. године, § 310, видети такође ЕСЈП, *Исајева против Русије*, бр. 57950/00, пресуда од 24. фебруара 2005. године, § 210, ЕСЈП [ВВ], *Мокану и остали против Румуније*, наведен изнад у § 321).
77. Успостављајући стандарде ефикасне истраге, Суд је навео да истрага, поред независности, приступачности за породицу жртве, спровођења разумном брзином и експедитивношћу и пружања довољног елемента јавне критике истраге или њених резултата, такође мора бити ефикасна у смислу да може довести до утврђивања тога да ли је смрт изазвана незаконитим путем и, ако је то случај, до идентификације и кажњавања одговорних лица (видети ЕСЈП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад у § 43, при § 191; видети такође ЕСЈП, *Палић против Босне и Херцеговине*, бр. 4704/04, пресуда од 15. фебруара 2011. године, § 63). То није обавеза пружања резултата, већ употребе средстава. Надлежни органи морају предузети све могуће разумне кораке да би обезбедили доказе који се тичу инцидента, укључујући, између осталог, сведочења очевидаца, форензичке доказе и, када је то применљиво, аутопсију која пружа потпун и тачан запис о повреди и објективну анализу клиничких налаза, укључујући узрок смрти. Сваки недостатак у истрази који спречава да се њоме установи узрок смрти, или одговорна особа или особе, ствара ризик да таква истрага неће испунити овај стандард (видети ЕСЈП, *Ахмет Озкан и остали против Турске*, наведен изнад, при § 312, и ЕСЈП *Исајева против Русије*, наведен изнад, при § 212).
78. Конкретно, закључак истраге мора бити заснован на детаљној, објективној и непристрасној анализи свих релевантних елемената. Пропуст праћења очигледног следа истраге нарушава, у одлучујућој мери, могућност да се утврде околности случаја и идентитет одговорних лица (видети ЕСЈП, *Колеви против Бугарске*, наведен у § 74, при § 201). Међутим, природа и степен разматрања којима се испуњава минимални праг ефикасности истраге зависе од околности конкретног случаја. Они се морају проценити на основу релевантних чињеница и у погледу практичних реалних околности истражних радњи (видети ЕСЈП, *Велсеа и Мазаре против Румуније*, бр. 64301/01, пресуда од 1. децембра 2009, § 105). Истовремено, надлежни органи морају увек да учине озбиљан напор да открију шта се догодило и не треба да се ослањају на

исхитрене или неосноване закључке како би затворили истрагу (видети ЕСЈП [ВВ], *Ал-Масри против „Бивше Југословенске Републике Македоније“*, бр. 39630/09, пресуда од 13. децембра 2012. године, § 183; ЕСЈП [ВВ], *Мокану и остали против Румуније*, наведен у § 75 изнад, при § 322).

79. У том контексту се подразумева услов ажурности и разумне експедитивности. Чак и у ситуацијама када можда постоје препреке или потешкоће које спречавају напредак истраге брза реакција надлежних органа је од кључног значаја за одржавање поверења јавности у њих у погледу поштовања владавине права и за спречавање стварања слике о тајном учествовању у незаконитим радњама или њиховом толерисању (видети ЕСЈП, *Пол и Одри Едвардс против Уједињеног Краљевства*, бр. 46477/99, пресуда од 14. марта 2002. године, § 72, ЕСЈП [ВВ], *Мокану и остали против Румуније*, наведен изнад у § 75, при § 323).
80. Посебно у погледу несталих особа које су касније пронађене мртве, Суд је навео да се поступцима ексхумације и идентификације посмртних остатака не исцрпљује обавеза сходно члану 2 ЕКЈП. Суд сматра да „процедурална обавеза која проистиче из нестанка генерално не престаје све док локација и судбина особе не буду познати, те је она стога континуираног карактера“ (ЕСЈП, *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен изнад у 77, § 46; у истом смислу ЕСЈП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен изнад у § 43, § 148, *Аслаканова и остали против Русије*, бр. 2944/06 и остали, пресуда од 18. децембра 2012. године, § 122). Међутим, Суд такође наглашава да ова процедурална обавеза „не престаје да постоји чак ни након проналажења тела... Тиме се расветљава само један аспект судбине несталог лица и генерално остаје обавеза да се објасне нестанак и вероватно убиство као и да се идентификује и кривично гони сваки починитељ незаконитих дела који има везе са тим нестанком и вероватним убиством“ (ЕСЈП, *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен изнад, § 46; у истом смислу случај ЕСЈП [ВВ], *Варнава и остали против Турске*, наведен горе у тексту, § 145). Иако проналажење и накнадна идентификација посмртних остатака жртве сами по себи могу представљати значајан успех, процедурална обавеза сходно члану 2 и даље постоји (видети случај *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен изнад, § 64).
81. Што се тиче захтева за јавни надзор, Суд је даље навео да мора постојати довољан елемент јавног надзора над истрагом или њеним исходима да би се осигурала одговорност у пракси, као и у теорији. Потребан степен јавног надзора може се знатно разликовати од случаја до случаја. Међутим, у свим случајевима, сродник жртве мора бити укључен у поступак у оној мери која је неопходна за заштиту његових или њених легитимних интереса (видети ЕСЈП, *Ахмет Озкан и остали против Турске*, наведен изнад у § 76, при §§ 311–314; ЕСЈП, *Исајева против Русије*, наведен изнад у § 76, §§ 211–214 и предмете који се наводе у њему; ЕСЈП [ВВ], *Ал-Скеини и остали против Уједињеног Краљевства*, бр. 55721/07, пресуда од 7. јула 2011. године, § 167, ЕКЈП 2011. године, ЕСЈП [ВВ], *Мокану и остали против Румуније*, наведен изнад у § 75, при § 324).

82. Суд је такође истакао огроман значај који ефикасна истрага има у утврђивању истине о ономе што се догодило, чиме се задовољава право на истину, не само због породица жртава, већ и због жртава сличних злочина, као и опште јавности, која има право да сазна шта се догодило (ЕСЈП, *Ел-Масри против „Бивше Југословенске Републике Македоније“*, наведен изнад у § 78, § 191; ЕСЈП, *Ал-Нашири против Пољске*, бр. 28761/11, пресуда од 24. јула 2014. године, §§ 495–496). Органи Уједињених нација су такође уверени у значај права на истину. Према речима Генералног секретара Уједињених нација, „право на истину подразумева свест о потпуној и комплетној истини о повредама права и догађајима који су се одиграли, карактеристичним околностима везаним за њих и о учесницима у њима. У случају несталих лица... то подразумева и право на откривање судбине и локације жртве“ (Извештај Генералног секретара УН-а, *Нестала лица, документ УН-а А/67/267*, 8. август 2012, § 5; видети такође КЈП, *Шедко и Бондаренко против Белорусије*, Саопштење бр. 886/1999, разматрања од 3. априла 2003, § 10.2, СГПП/Ц/77/Д/886/1999; КЈП, *Меријам, Филипе, Аугусте и Томас Санкара против Буркине Фасо*, Саопштење бр. 1159/2003, разматрања од 8. марта 2006, § 10.2, СГПП/Ц/86/Д/1159/2003; Комитет УН-а за људска права, Резолуције 9/11 и 12/12: *Право на истину*, 24. септембар 2008. и 12. октобар 2009; Преамбула и члан 24 став 2 Конвенције о заштити свих људи од принудног нестанка, наведено у § 106 изнад; видети такође Извештај Специјалног известиоца о унапређењу и заштити људских права и основних слобода током борбе против тероризма, г. Бена Емерсона, *Оквирни принципи за обезбеђивање одговорности јавних функционера за тешка и систематска кршења људских права почињена у контексту државних анти-терористичких иницијатива*; документ УН-а А/КЈП/22/52, 1. март 2013, § 23–26).

с) *Применљивост члана 2 на контекст Косова*

83. Комисија је свесна чињенице да је до отмице г. Светозара Ристића дошло убрзо након распоређивања УНМИК-а на Косову, када су били распрострањени криминал, насиље и мањак безбедности.

84. СПГС, са своје стране не оспорава чињеницу да је УНМИК имао обавезу да истражи овај случај сходно члану 2 ЕКЈП. Међутим, према наводима СПГС-а, јединствене околности које припадају контексту Косова и распоређивању УНМИК-а у првој фази његове мисије треба да буду узете у обзир приликом процене тога да ли је ова истрага у складу са чланом 2 ЕКЈП. У суштини, СПГС тврди да на УНМИК није могуће применити исте стандарде који се примењују на државу у уобичајеној ситуацији.

85. Комисија сматра да ово покреће два главна питања: прво питање је да ли стандарди члана 2 настављају да се примењују у ситуацији када постоји сукоб или опште насиље, а друго је да ли треба сматрати да се такви стандарди у потпуности примењују на УНМИК.

86. Што се тиче применљивости члана 2 на УНМИК, Комисија подсећа да је, након усвајања Уредбе УНМИК-а бр. 1999/1 25. јула 1999. године, УНМИК преузео обавезу поштовања међународно признатих стандарда у погледу људских права при обављању

својих функција. Ово прихватање обавеза детаљно је описано у Уредби УНМИК-а бр. 1999/24 од 12. децембра 1999. године, према којој је УНМИК прихватио обавезе сходно одређеним инструментима који се тичу људских права, укључујући ЕКЉП. С тим у вези, Комисија је већ закључила да је тачно да се привремени карактер УНМИК-а и тешкоће с њим у вези морају прописно узети у обзир у погледу бројних ситуација, али ни у ком случају се ови елементи не смеју схватити као изговор за смањење стандарда у поштовању људских права, који су прописно уграђени у мандат УНМИК-а (видети случај ХРАП, *Милогорић и остали*, бр. 38/08 и остали, мишљење од 24. марта 2011. године, § 44; *Бериша и остали*, бр. 27/08 и остали, мишљење од 23. фебруара 2011, § 25; *Лалић и остали*, бр. 09/08 и остали, мишљење од 9. јуна 2012, § 22).

87. У погледу применљивости члана 2 на ситуације у којима постоји сукоб или опште насиље, Комисија подсећа да је Европски суд за људска права утврдио применљивост члана 2 на ситуације након сукоба, укључујући оне у земљама бивше Југославије (видети, између осталих примера, ЕСЉП, *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен у § 77 изнад и ЕСЉП, *Јуларић против Хрватске*, бр. 20106/06, пресуда од 20. јануара 2011). Суд даље наводи да процедурална обавеза сходно члану 2 наставља да се примењује у „тешким безбедносним околностима, укључујући оне у контексту оружаног сукоба“ (видети ЕСЉП [ВВ], *Ал-Скеини и остали против Уједињеног Краљевства*, наведен изнад у § 81, при § 164; видети такође ЕСЉП, *Гулеч против Турске*, пресуда од 27. јула 1998. године, § 81, Извештаји 1998-IV; ЕСЉП, *Ерги против Турске*, пресуда од 28. јула 1998. године, §§ 79 и 82, Извештаји 1998-IV; ЕСЉП, *Ахмет Озкан и остали против Турске*, наведен изнад у § 76, при §§ 85–90, 309–320 и 326–330; ЕСЉП, *Исајева против Русије*, наведен изнад у § 76, при § 180 и 210; ЕСЉП, *Канлибаши против Турске*, бр. 32444/96, пресуда од 8. децембра 2005. године, §§ 39–51).
88. Суд је признао да „када смрт коју треба истражити сходно члану 2 наступи у околностима општег насиља, оружаног сукоба или побуне, истражитељи могу наићи на препреке и [...] конкретна ограничења могу принудно захтевати употребу мање ефикасних истражних мера или могу довести до одлагања истраге“ (видети ЕСЉП [ВВ], *Ал-Скеини и остали против Уједињеног краљевства*, наведен изнад, при § 164; ЕСЉП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, пресуда од 27. јула 2006. године, § 121). Ипак, Суд је сматрао да „обавеза сходно члану 2 која се тиче заштите живота подразумева да, чак и у тешким безбедносним условима, морају бити предузети сви разумни кораци како би се обезбедила ефикасна, независна истрага у вези са наводним кршењима права на живот (видети, између много осталих примера, ЕСЉП, *Каја против Турске*, наведен изнад у § 74, при §§ 86-92; ЕСЉП, *Ерги против Турске*, наведен изнад, при §§ 82–85; ЕСЉП [ВВ], *Танрикулу против Турске*, бр. 23763/94, пресуда од 8. јула 1999, §§ 101–110, ЕКЉП 1999-IV; ЕСЉП, *Кашијев и Акајева против Русије*, бр. 57942/00 и 57945/00, пресуда од 24. фебруара 2005. године, §§ 156–166; ЕСЉП, *Исајева против Русије*, наведен изнад, при §§ 215–224; ЕСЉП, *Мусајев и остали против Русије*, бр. 57941/00 и остали, пресуда од 26. јула 2007. године, §§ 158–165).

89. Слично томе, КЈП је закључио да се право на живот, укључујући процедуралне гаранције, сматра врховним правом од кога није дозвољено никакво одступање чак ни у ванредним околностима када је угрожен живот нације (видети, КЈП, Општи коментар бр. 6, наведен изнад у § 69, при § 1; КЈП, *Абубакар Амиров и Аизан Амирова против Руске Федерације*, Саопштење бр. 1447/2006, разматрања од 22. априла 2009. године, § 11.2, СГПП/Ц/95/Д/1447/2006). Такође, КЈП је напоменуо применљивост чланова 2 (3), 6 и 7 МСГПП, уз посебни осврт на УНМИК-ову обавезу да спроведе ваљане истраге у вези са нестанцима и отмицама на Косову (видети КЈП, *Закључне примедбе Комитета за људска права: Косово (Србија)*, 14. август 2006, §§ 12-13, СГПП/Ц/УНК/ЦО/1).
90. Комисија разуме потешкоће са којима се УНМИК сусрео током прве фазе свог ангажовања. Комисија напомиње да је одговарајућа важност која је дата питању несталих лица на Косову значила да је УНМИК морао да узме у обзир како хуманитарну, тако и кривичну димензију ситуације. Конкретно, Комисија сматра да су важност која се приписује кривичним истрагама и потешкоће на Косову које су ограничиле могућност истражних органа да спроведу такве истраге, као што је описао СПГС, довеле до тога да од кључног значаја буде да УНМИК од самог почетка успостави окружење које погодује обављању значајних истрага. Ово подразумева успостављање система који обухвата елементе попут приписивања свеобухватне одговорности по питању надзора и праћења напретка истрага, обезбеђивања редовних извештаја о напретку истрага као и поступка прописне предаје предмета међу различитим службеницима или јединицама полиције УНМИК-а. Такав систем би такође требало да узме у обзир заштиту потреба жртава и сведока (видети, *mutatis mutandis*, ЕСЈП, *Р. Р. и остали против Мађарске*, бр. 19400/11, пресуда од 4. децембра 2012, §§ 28–32), као и да размотри нарочиту рањивост расељених лица у периоду након сукоба (видети ЕСЈП [ВВ], *Саргсијан против Азербејџана*, бр. 40167/06, одлука од 14. децембра 2011. године, § 145; и ЕСЈП [ВВ], *Чирагов и остали против Јерменије*, бр. 13216/05, пресуда од 14. децембра 2011. године, § 146). Иако схвата да је до распоређивања и организовања полиције и правосудног апарата дошло постепено, Комисија сматра да је овај процес завршен 2003. године када је Генерални секретар УН-а описао полицију и правосудни систем на Косову као системе који „добро функционишу“ и који су „одрживи“ (видети § 17 изнад).
91. Комисија даље напомиње да њен задатак није да испита релевантну праксу или наводне препреке спровођењу ефикасне истраге *in abstracto*, већ само у вези са њиховом конкретном применом на одређене околности везане за ситуацију која је предмет жалбе пред Комисијом (видети ЕСЈП, *Броган и остали против Уједињеног Краљевства*, пресуда од 29. новембра 1988. године, § 53, Серија А бр. 145-Б). Комисија се стога слаже са СПГС-ом да природа и степен разматрања да ли ефикасност истраге испуњава минимални праг зависе од околности одређеног предмета. Из тих разлога, Комисија сматра да ће утврдити, у погледу сваког предмета, да ли су предузети сви разумни кораци за спровођење ефикасне истраге као што то налаже члан 2, узимајући у обзир реалне околности истражног посла на Косову.

92. На крају, као одговор на примедбу СПГС-а да се члан 2 мора тумачити тако да се њиме не поставља немогући или несразмеран терет на надлежне органе, било у контексту полицијских активности или у контексту приоритета и средстава, Комисија узима у обзир да је Европски суд установио да се управо конкретним чињеницама и контекстима мора мерити шта заправо представља немогућ и/или несразмеран терет (видети ЕСЉП, случај *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен изнад у § 77, при § 70; ЕСЉП, *Брекнел против Уједињеног Краљевства*, бр. 32457/04, пресуда од 27. новембра 2007. године, § 62).

93. Комисија наглашава да је она већ обавила анализу ефикасности сходно члану 2 бројних истрага које је спровео УНМИК у погледу убистава, отмица и нестанака везаних за сукоб на Косову. Комисија је идентификовала уобичајене недостатке у овим истрагама, као што су кашњења у погледу уписивања предмета и дуги периоди неактивности од почетка и у периоду под правном надлежношћу Комисије; пропуст да се предузму основни истражни кораци и да се испрати очигледан след истраге; недостатак усклађености међу различитим јединицама полиције УНМИК-а; недостатак редовних и значајних разматрања предмета; недостатак тужилачког надзора и пропуст да се члановима породица достави минимум неопходних информација о статусу истраге (упоредити са случајем ЕСЉП, *Аслаканова и остали против Русије*, наведен изнад у § 80, § 123). Комисија такође бележи системске пропусте попут мањкавости система за постављање истражних приоритета и изостанка ваљане предаје предмета. У већини ових случајева, Комисија је установила да истраге нису биле ефикасне у смислу члана 2 и да пропусти УНМИК-а, који су се наставили током периода под надлежношћу Комисије, не могу бити оправдани у светлу потешкоћа са којима се УНМИК сусрео на почетку своје мисије.

d) *Усаглашеност са чланом 2 у овом предмету*

94. У погледу појединости овог предмета, Комисија се прво бави питањем терета доказивања. На ступњу утврђивања прихватљивости, Комисија се уверила да наводи жалиоца нису неосновани па је стога прихватила постојање случаја *prima facie*: да је г. Светозар Ристић нестао под околностима опасним по живот и да је УНМИК сазнао за његов нестанак најкасније у неком тренутку током 2000. године.

95. Сходно томе, примењујући горенаведене принципе (видети §§ 69–72), Комисија сматра да је терет доказивања пребачен на оптуженог, тако да је на УНМИК-у да достави Комисији доказ о адекватној истрази као одбрану против навода које је изнела жалилац, а које је Комисија усвојила као прихватљиве. УНМИК није испунио своју обавезу по овом питању, пошто није доставио потпун истражни спис нити је на „задовољавајући и убедљив“ начин објаснио свој пропуст да то уради. Комисија ће, у складу с тим, извући закључке из ове ситуације.

96. Комисија закључује, на основу ограниченог садржаја истражног списка, да је дошло до неке од следећих ситуација: није спроведена никаква истрага; УНМИК је намерно одлучио да не достави спис Комисији, упркос својој обавези да сарађује са Комисијом и да јој пружа потребну помоћ, укључујући издавање докумената од значаја за жалбе

сходно члану 15 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 (наведен изнад у 66); спис није прописно предат ЕУЛЕКС-у; или УНМИК није успео да преузме спис од лица тренутно задуженог за чување тог списка.

97. Комисија је већ напоменула да нема разлога да сумња у поштене намере УНМИК-а у настојању да обезбеди истражни спис ради процене од стране Комисије. Комисија такође напомиње да СПГС у суштини сматра да из оскудних истражних информација, доступних у погледу истраге отмице и убиства г. Светозара Ристића, није могуће установити да ли се неке очигледне празнине у истрази могу приписати пропусту релевантних канцеларија да предају и упишу информације или пуком изостанку истраге. Из тог разлога, он није у позицији да достави коментаре о томе да ли је УНМИК спровео ефикасну истрагу овог предмета.
98. Међутим, Комисија сматра да, без обзира на то које је од ових могућих објашњења применљиво, оно указује на пропуст који се може директно приписати УНМИК-у, било да се ради о периоду када је он обављао своје извршне функције или у свом садашњем својству.
99. Сврха ове истраге била је да се открије истина о околностима отмице и убиства г. Светозара Ристића, да се утврди његова судбина и пронађу починиоци и изведу пред надлежни суд утврђен законом. Да би се та сврха испунила, лица која су била одговорна за истрагу морала су да траже, прикупе и сачувају све неопходне доказе који су могли да доведу до идентификације починиоца/починилаца.
100. Комисија подсећа да би ефикасне истражне радње морале да се спроводе брзо и експедитивно, где би надлежни органи предузели све разумне кораке и испратили очигледан след истраге како би осигурали доказе везане за инцидент, укључујући, између осталог, сведочење очевидаца, форензичке доказе итд. Истрага такође мора да обезбеди елемент јавног надзора у довољној мери, као и да у разумној мери буде доступна породици жртве. Закључак истражитеља мора да се заснива на подробној, објективној и непристрасној анализи свих релевантних елемената. Штавише, истрага би требало да се повремено преиспита, како би се обезбедило да све доступне информације буду узете у разматрање. Пошто обавеза спровођења истраге није обавеза резултата већ средстава, при оцењивању њене ефикасности треба узети у обзир околности конкретног случаја и практичну реалност истражног рада (видети §§ 77–78 изнад).
101. Комисија напомиње у том погледу да је, према Годишњем извештају полиције УНМИК-а за 2000. годину, целокупна извршна полицијска власт у региону Гњилана, укључујући кривичне истраге, била под пуном контролом полиције УНМИК-а од децембра 1999. године. Дакле, одговорност је била на УНМИК-у да обезбеди, *прво*, да се истрага спроводи експедитивно и ефикасно; *друго*, да се сав релевантан истражни материјал прописно предаје органу који преузима одговорност за истрагу (ЕУЛЕКС); и, *треће*, да истражни списи могу да се траже и преузимају уколико дође до потребе за тим у било којој каснијој фази.

102. Комисија напомиње да је од самог почетка истраге било очигледних недостатака у њеном спровођењу. Међутим, у светлу горе описаних напомена у вези са њеном ограниченом временском надлежношћу (видети § 43 изнад у тексту), Комисија подсећа да је она надлежна *ratione temporis* да процењује усклађеност истраге са чланом 2 ЕКЈП само за период након 23. априла 2005. године, узимајући у обзир статус предмета тог датума (видети ЕСЈП, *Палић против Босне и Херцеговине*, наведен изнад у § 80, при § 70). Период који је предмет разматрања завршава се 9. децембра 2008. године, када је ЕУЛЕКС преузео одговорност у области спровођења правде (видети § 19 изнад).
103. У погледу првог дела процедуралне обавезе, то јест, проналажења локације или утврђивања судбине г. Светозара Ристића, Комисија напомиње да је, како је горе утврђено, УНМИК сазнао за отмицу г. Светозара Ристића најкасније у неком тренутку током 2000. године, када је УНМИК-ов ЈНЛ отворио његов досије о несталом лицу (видети § 30 изнад).
104. Комисија напомиње да се из истражног списка може видети да су једине радње које је полиција УНМИК-а предузела у том тренутку биле отварање предмета под предметним списом ЈНЛ-а бр. 2000-001616. Комисија са забринутостју примећује да спис који она поседује не садржи образац за идентификацију жртве са анте-мортем подацима у погледу г. Светозара Ристића, који се обично налази у истражним списима везаним за нестала лица. Комисија је, и поред тога, уверена да је МКЦК прикупио довољно узорака за ДНК идентификацију, што такође потврђује база података на мрежи МКНЛ-а (видети §§ 25 и 29 изнад). С тим у вези, Комисија сматра да је прикупљање ДНК узорака само по себи од суштинског значаја, јер обезбеђује неопходан материјал за будућа компаративна истраживања и могућу идентификацију пронађених посмртних остатака (видети ХРАП, *Пејчиновић*, бр. 89/09, мишљење од 13. марта 2014. године, § 161).
105. Комисија сматра да се одговорност за утврђивање судбине несталог лица сходно процедуралној обавези члана 2 ЕКЈП завршава позитивном идентификацијом посмртних остатака. С тим циљем, Комисија сматра да је то што је УНМИК-ов КНЛСМ покренуо два извештаја о обдукцији 2000, односно 2003. године, као и друге КНЛСМ-ове документе из списка од 2006. године, конкретно, „Потврду идентитета“, Уверење о идентификацији и Смртовницу, доказ да је УНМИК пронашао и позитивно идентификовао посмртне остатке г. Светозара Ристића и вратио их његовој породици 7. априла 2006. године.
106. Комисија је већ у неколико наврата наводила да проналажење и идентификовање посмртних остатака несталог лица сами по себи представљају важно достигнуће. Ипак, Комисија је такође нагласила да процедурална обавеза сходно члану 2 није завршена открићем посмртних остатака г. Светозара Ристића, посебно јер су се на њима видели знаци насилне смрти (видети нпр. ХРАП, *Грујић*, бр. 287/09, мишљење од 19. марта 2015. године, § 96).

107. Комисија се сада осврће на истрагу коју је спровела полиција УНМИК-а у циљу идентификације починилаца и њиховог извођења пред лице правде, што представља други елемент процедуралне обавезе из члана 2 ЕКЈП.
108. Комисија напомиње да је до краја 2000. године УНМИК-ова полиција већ имала неке информације, укључујући прилично основни опис нестанка и убиства г. Светозара Ристића, пошто је УНМИК-ов ЈНЛ до тог тренутка у погледу њега отворио досије о несталом лицу (видети § 30 изнад). Међутим, у спису нема назнака да је полиција УНМИК-а контактирала, или уложила икакав напор да контактира, жалиоца или било ког другог члана породице до тренутка када су истражитељи ЈИРЗ-а коначно обавили разговор са сином г. Светозара Ристића, 24. маја 2004. године у Београду (видети § 30 изнад).
109. Комисија такође напомиње да, иако се из истражних списа види да је ЈИРЗ маја 2004. године завршио „Извештај о анте-мортем истрази“ (видети изнад, § 30), чини се да чак ни у том тренутку полиција УНМИК-а није предузела ниједан основни корак у истрази, попут посете кући г. Светозара Ристића у селу Каменица, у општини Гњилане, како би покушала да боље разуме околности његовог нестанка, идентификације и испитивања лица која су живела или се налазила у области близу куће његовог рођака, г. До. Р, и/или продавнице где је он наводно последњи пут виђен жив („претресање“ области), у покушају да пронађе и испита могућег сведока, г. До. Р, или осумњиченог Р, или обављања разговора са оним представницима америчког КФОР-а који су учествовали у његовом хапшењу и притварању и који можда имају додатне информације о целом инциденту. Комисија напомиње да документи не показују никакве додатне информације о отмици и убиству г. Светозара Ристића у поређењу са оним што је УНМИК-ов ЈНЛ вероватно знао о предмету 2000. године; осим што је испитао г. Д. Р. (видети § 30 изнад), чини се да ЈИРЗ од тог тренутка није спровео ниједну истражну радњу.
110. Даље, Комисија са забринутошћу напомиње да, иако је овај „Извештај о анте-мортем истрази“ расветлио везе између истраге отмице и убиства г. Светозара Ристића са једном другом ЈНЛ-овом истрагом отмице његовог брата, г. Витомира Ристића (видети § 31 изнад), у спису није представљен доказ да је полиција УНМИК-а користила ове информације да истражи остале трагове, укључујући испитивање чланова породице г. Витомира Ристића или других релевантних особа.
111. Слично томе, Комисија подсећа на тврдњу СПГС-а да је „постојао мањак информација у вези са предметом пошто није било очевидаца нити поузданих доказа везаних за идентитет могућих починилаца“ (видети § 59 изнад). У том погледу, Комисија мора да напомене да у почетној фази скоро сваке истраге недостаје значајна количина информација. Проналажење неопходних информација како би се попуниле ове празнине представља главни циљ сваке истражне активности. Дакле, истражни органи не би требало да користе недостатак информација као аргумент да оправдају своју неактивност. Стога се чини да је, уместо да активно трага за информацијама и траговима, полиција УНМИК-а једноставно чекала да се додатне информације појаве саме од себе. У овој ситуацији, то је могло довести до губитка потенцијалних доказа

(видети, нпр, ХРАП, *П. С.*, бр. 48/09, мишљење од 31. октобра 2013. године, § 107; ХРАП, *Стевановић*, бр. 289/09, мишљење од 14. децембра 2014. године, § 111).

112. У погледу периода под њеном правном надлежношћу, почевши од 23. априла 2005. године, Комисија напомиње да је након тог критичног датума настављен пропуст спровођења неопходних истражних радњи, укључујући оне у почетној фази истраге. Сходно томе, нису решени недостаци који су постојали до тог датума. Тако је, у складу са настављеном обавезом спровођења истраге (видети § 80 изнад), процена целокупне истраге доведена под период надлежности Комисије.
113. Поред тога, Комисија сматра да је УНМИК, пошто посмртни остаци г. Светозара Ристића нису још увек били идентификовани и лица одговорна за злочин нису била идентификована, имао обавезу да користи средства која су му на располагању како би редовно пратио напредак истраге да би био сигуран да ништа није занемарено и да је сваки нови доказ узет у разматрање, и како би обавестио његове сроднике о било каквим могућим новим траговима у истрази.
114. Комисија напомиње да истражни спис садржи документ означен као „Извештај о случају – Јединица за истрагу ратних злочина“, датиран на 13. јул 2005. године (видети § 32 изнад) у којем је назначено да је ЈИРЗ извршио преглед случаја. Међутим, Комисија напомиње да информације у овом Извештају само понављају исте основне информације које су познате полицији УНМИК-а од барем 24. маја 2004, пошто су се већ налазиле у документу УНМИК-овог ЈНЛ-а под насловом „Извештај о анте-мортем истрази“ (видети изнад, § 30).
115. Такође, Комисија напомиње да иако истражни спис садржи доказ о једном другом прегледу који је спровело особље УНМИК-а током 2007. године (видети изнад, § 32), не постоји доказ у спису да овај преглед води ка било каквој даљој истражној активности коју је спровела полиција УНМИК-а током периода под временском надлежношћу Комисије.
116. Очигледан изостанак адекватне реакције полиције УНМИК-а, и било које адекватне радње у каснијим фазама, могао је да укаже починиоцима да надлежни органи нису могли, или нису хтели, да истраже таква кривична дела. Штавише, одсуство асертивнијег приступа у добијању одговора од КФОР-а указује заједници да је он изнад закона. Такав став надлежних органа према најозбиљнијим злочинима у било ком друштву, а нарочито у околностима након сукоба, неминовно ствара културу некажњивости међу починиоцима злочина и може само да доведе до погоршања ситуације. Проблеми са којима се УНМИК сусрео на почетку своје мисије, који су размотрени изнад, не оправдавају такву неактивност, било на почетку или касније.
117. Комисија са забринутошћу напомиње тврдњу СПГС-а да је „постојао мањак информација у вези са предметом пошто није било очевидаца догађаја везаних за његов нестанак и истражитељи УНМИК-а нису успели да пронађу никог ко би могао да пружи доказе о идентитету могућих починилаца. УНМИК тврди да је недостатак

материјалних доказа такође представљао реалну препреку окончању било какве истраге од стране УНМИК-а“ (видети § 58 изнад).

118. Спис указује на то да у току периода под УНМИК-овом управом јавни тужилац није био укључен у ову истрагу. Као што је Комисија већ споменула, правилан тужилачки преглед истражног списка могао је довести до додатних препорука како случај не би остао неактиван наредних година (видети ХРАП, *Стојковић*, бр. 87/09, мишљење од 14. децембра 2013, § 160). Стога, према мишљењу Комисије, преглед истражних списка био је далеко од адекватног.
119. Комисија је свесна чињенице да дужност спровођења истраге није прекршена једноставно због тога што истрага не производи задовољавајући резултат. Ипак, таква истрага мора да се спроведе на озбиљан начин и не сме да буде пука формалност. Комисија сматра да, узимајући у обзир околности из овог предмета, УНМИК није предузео све разумне кораке како би идентификовао починиоце и извео их пред лице правде. У том погледу, Комисија сматра да истрага није била одговарајућа и није била усклађена са захтевима брзине, експедитивности и ефикасности (видети § 79 изнад), као што то налаже члан 2 ЕКЈП.
120. Што се тиче захтева за јавни надзор, Комисија подсећа да члан 2 такође захтева укључивање блиског сродника жртве у истрагу у мери која је неопходна да се заштите његови или њени легитимни интереси. Из истражног списка се види да је једини покушај остваривања контакта УНМИК-ових истражитеља са члановима породице г. Светозара Ристића био разговор који су истражитељи ЈИРЗ-а обавили са жалиочевим сином, г. Д. Р, чије се појединости наводе у Извештају о анте-мортем истрази који је завршен 27. маја 2004. године (видети § 30 изнад). У спису није документован ниједан додатни контакт, укључујући и обавештавање жалиоца и њене породице о статусу истраге. У том погледу, Комисија такође подсећа на општу потребу да се узме у обзир посебна рањивост расељених лица у ситуацијама након сукоба (видети § 90 изнад). Тако је, према мишљењу Комисије, УНМИК имао обавезу да контактира њих, а не да се они врате на Косово које су напустили из безбедносних разлога, како би покушали да сазнају шта се десило са њиховим сродницима или да помогну у истрази (видети ХРАП, случај *Буљевић*, бр. 146/09, мишљење од 13. децембра 2013, § 100).
121. Комисија стога сматра да истрага уопште није била отворена за јавни надзор, како то налаже члан 2 ЕКЈП (видети, у супротном смислу, ЕСЈП [ВВ], *Мустафа Тунч и Фецире Тунч против Турске*, бр. 24014/05, пресуда од 14. априла 2015. године, §§ 210–216).
122. У светлу горе описаних мана и недостатака у истрази, Комисија сматра да случај г. Светозара Ристића, као и други случајеви убистава, отмица и нестанака који су претходно размотрени, представљају образац површних и непродуктивних истрага које је полиција УНМИК-а спроводила у вези са убиствима и нестанцима на Косову (видети § 93 изнад; упоредити са КЈП, *Абубакар Амиров и Аизан Амирова против Руске Федерације*, наведен изнад у § 89, при § 11.4, и ЕСЈП, *Аслаканова и остали*

против Русије, наведен изнад у § 80, § 123; ХРАП, *Булатовић*, наведен изнад у § 67, при §§ 85 и 101).

123. Комисија закључује да УНМИК није спровео ефикасну истрагу отмице и убиства г. Светозара Ристића. У складу с тим, постојало је кршење процедуралног аспекта члана 2 ЕКЉП.

V. ЗАКЉУЧНИ КОМЕНТАРИ И ПРЕПОРУКЕ

124. У светлу закључака Комисије о овом предмету, Комисија је мишљења да је потребан неки облик накнаде.
125. Комисија напомиње да принудни нестанци представљају озбиљна кршења људских права која се морају истражити и судски процесуирати под било каквим околностима. Комисија такође напомиње да је УНМИК, као територијална управа на Косову од 1999. до 2008. године, имао примарну одговорност да ефикасно истражи отмицу и убиство г. Светозара Ристића и да његов пропуст да то учини представља настављено озбиљно кршење људских права жртве и његових сродника, поготово права на утврђивање чињеница.
126. Комисија истиче забринутост самог СПГС-а да су неадекватна средства, поготово на почетку УНМИК-ове мисије, довела до тога да испуњавање УНМИК-ових обавеза у погледу људских права буде тешко достигну.
127. Уобичајено би била одговорност УНМИК-а да предузме одговарајуће мере како би стао на крај запаженом кршењу права и, колико је то могуће, исправио последице истог. Међутим, као што је Комисија напоменула горе у тексту (видети § 19 изнад), одговорност УНМИК-а у погледу спровођења правде на Косову завршила се 9. децембра 2008. године. УНМИК стога није више у позицији да предузима мере које ће имати директан утицај на истраге које су још увек на чекању пред ЕУЛЕКС-ом или локалним властима. Такође, након једностраног проглашења независности од стране Привремених институција самоуправе Косова 17. фебруара 2008. године и касније, ступањем на снагу косовског устава 15. јуна 2008. године, УНМИК је престао да обавља извршне функције на Косову и та чињеница је ограничила његову могућност да пружи пуну и ефикасну репарацију за извршену повреду права, како је то прописано утврђеним начелима међународног права о људским правима.
128. Комисија сматра да ова чињенична ситуација не ослобађа УНМИК од одговорности да исправи, што је могуће више, последице кршења права за која је одговоран.

У погледу жалилаца и предмета, Комисија сматра прикладним да УНМИК:

- У складу са судском праксом Европског суда за људска права у вези са ситуацијама ограничене надлежности државе (видети ЕСЉП [ВВ], *Иласку и остали против Молдавије и Русије*, бр. 48787/99, пресуда од 8. јула 2004. године, ЕКЉП,

2004-VII, § 333; ЕСЈП, *Ал-Садун и Муфди против Уједињеног Краљевства*, бр. 61498/08, пресуда од 2. марта 2010. године, § 171; ЕСЈП [ВВ], *Катан и остали против Молдавије и Русије*, бр. 43370/04, 8252/05 и 18454/06, пресуда од 19. октобра 2012. године, § 109), мора тежити томе да, уз сва средства која су му доступна у односу на надлежне косовске органе, добије уверавања да ће истраге које се односе на случај који се овом приликом разматра бити настављене у складу са захтевима ефикасне истраге предвиђеним чланом 2, да ће се утврдити околности везане за отмицу и убиство г. Светозара Ристића и да ће могући починиоци бити изведени пред лице правде. Жалилац и/или други блиски сродници треба да буду обавештени о том поступку и да добију увид у релевантну документацију, уколико је потребно;

- Јавно призна, између осталог и путем медија, у разумном року, одговорност у вези са пропустом УНМИК-а да адекватно истражи отмицу и убиство г. Светозара Ристића и јавно се извини жалиоцу и њеној породици у вези са тим;

- Предузме одговарајуће кораке за исплату адекватне надокнаде жалиоцу за моралну штету коју је претрпела због УНМИК-овог пропуста да спроведе ефикасну истрагу.

Комисија такође сматра да је прикладно да УНМИК:

- У складу са Резолуцијом Генералне скупштине УН-а о „основним начелима и смерницама у вези са правом на правни лек и репарацију за жртве грубог кршења међународног права које се тиче људских права и озбиљног кршења међународног хуманитарног права“ (А/Res/60/147, 21. март 2006. године), предузме одговарајуће кораке, путем других институција повезаних са УН-ом које раде на Косову, домаћих органа и невладиних организација, ради остваривања потпуног и свеобухватног програма репарације, укључујући реституцију, компензацију, рехабилитацију, сатисфакцију и гаранцију да се тако нешто неће поновити, за жртве из свих заједница које су претрпеле озбиљне повреде људских права током и након сукоба на Косову;

- Предузме одговарајуће кораке код надлежних органа Уједињених нација, укључујући Генералног секретара УН-а, ка додељивању одговарајућих људских и финансијских ресурса како би се осигурало да Уједињене нације увек поштују стандарде међународних људских права, укључујући ситуације када обављају административне и извршне функције на некој територији, и да обезбеди ефикасно и независно надгледање;

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

1. ЗАКЉУЧУЈЕ ДА ЈЕ ДОШЛО ДО КРШЕЊА ПРОЦЕДУРАЛНЕ ОБАВЕЗЕ СХОДНО ЧЛАНУ 2 ЕВРОПСКЕ КОНВЕНЦИЈЕ О ЉУДСКИМ ПРАВИМА;

2. ПРЕПОРУЧУЈЕ ДА УНМИК:

- a. ТРАЖИ ОД НАДЛЕЖНИХ ОРГАНА НА КОСОВУ ДА ПРЕДУЗМУ СВЕ МОГУЋЕ КОРАКЕ КАКО БИ ОСИГУРАЛИ ДА СЕ КРИВИЧНА ИСТРАГА У ВЕЗИ СА ОТМИЦОМ И УБИСТВОМ Г. СВЕТОЗОРА РИСТИЋА НАСТАВИ У СКЛАДУ СА ЧЛАНОМ 2 ЕКЉП И ДА ПОЧИНИОЦИ БУДУ ИЗВЕДЕНИ ПРЕД ЛИЦЕ ПРАВДЕ;**
- b. ЈАВНО ПРИЗНА, ИЗМЕЂУ ОСТАЛОГ И ПУТЕМ МЕДИЈА, ОДГОВОРНОСТ ЗА СВОЈ ПРОПУСТ ДА СПРОВЕДЕ ЕФИКАСНУ ИСТРАГУ У ВЕЗИ СА ОТМИЦОМ И УБИСТВОМ Г. СВЕТОЗОРА РИСТИЋА И ЈАВНО СЕ ИЗВИНИ ЖАЛИОЦУ И ЊЕНОЈ ПОРОДИЦИ;**
- c. ПРЕДУЗМЕ ОДГОВАРАЈУЋЕ КОРАКЕ ЗА ИСПЛАТУ ОДГОВАРАЈУЋЕ НАДОКНАДЕ ЖАЛИОЦУ ЗА ПРЕТРПЉЕНУ МОРАЛНУ ШТЕТУ У ВЕЗИ СА УСТАНОВЉЕНОМ ПОВРЕДОМ ЧЛАНА 2 ЕКЉП.**
- d. ПРЕДУЗМЕ ОДГОВАРАЈУЋЕ КОРАКЕ КА ОСТВАРИВАЊУ ПОТПУНОГ И СВЕОБУХВАТНОГ ПРОГРАМА РЕПАРАЦИЈЕ;**
- e. ПРЕДУЗМЕ ОДГОВАРАЈУЋЕ КОРАКЕ У УЈЕДИЊЕНИМ НАЦИЈАМА КАО ГАРАНЦИЈУ ДА СЕ ИСТА СИТУАЦИЈА НЕЋЕ ПОНОВИТИ;**
- f. ОДМАХ ПРЕДУЗМЕ ЕФИКАСНЕ МЕРЕ ЗА ПРИМЕНУ ПРЕПОРУКА КОМИСИЈЕ И ОБАВЕСТИ ЖАЛИОЦЕ И КОМИСИЈУ О ДАЉЕМ РАЗВОЈУ ОВОГ ПРЕДМЕТА.**

Андреј Антонов
Извршни службеник

Марек Новицки
Председавајући

СКРАЋЕНИЦЕ И АКРОНИМИ

СГПП – Међународни споразум о грађанским и политичким правима
ОП – Одељење правде
ОЈТ – Окружно јавно тужилаштво
ЕКЉП – Европска конвенција о људским правима
ЕСЉП – Европски суд за људска права
ЕУ – **Европска унија**
ЕУЛЕКС – Мисија владавине права Европске уније на Косову
СРЈ – Савезна Република Југославија
ХРАП – Саветодавна комисија за људска права
КЉП – Комитет за људска права Уједињених нација
ИАСЉП – Интерамерички суд за људска права
МКНЛ – Међународна комисија за нестала лица
МКЦК – Међународни комитет Црвеног крста
МКТЈ – Међународни кривични трибунал за бившу Југославију
МТ – Међународни тужилац
КФОР – Међународне безбедносне снаге (обично познате као косовске снаге)
ОВК – Ослободилачка војска Косова
ЈНЛ – Јединица за нестала лица
НАТО – Северно-атлантски споразумни савез
КНЛСМ – Канцеларија за нестала лица и судску медицину
ОЕБС – Организација за европску безбедност и сарадњу
СПГС – Специјални представник Генералног секретара
УН – Уједињене нације
УНХЦР – Високи комесар Уједињених нација за избеглице
УНМИК – Привремена административна мисија Уједињених нација на Косову
КПИЖ – Комисија за проналажење и идентификацију жртава
ЈИРЗ – Јединица за истрагу ратних злочина